

nye Forslag, det er gamle Forslag, der have været bevilgede og bevilgede gennem en Række af Aar den ene Gang efter den anden, men aldrig har nogen Bevilling slaaet til eller ført til et Resultat, og jeg kan heller ikke se, at de Bevillinger, der forlanges i Aar, ville slaa til. Jeg skal nu t. Ex. nævne, hvorledes det er gaaet med Bevillingen til Tre Kroner, og oplyse, at i 1873—74 afsluttedes den store Bevilling paa over en halv Million, Bidrag, bevilget til at forstærke Ammunitionsmagasinerne paa Kjøbenhavns Søforter. Saa var det færdigt; dermed var det afsluttet. Det var i 1874 Afslutningen af Planen fra 1858. Men saa varede det ikke længere end til 1878, før det var galt igjen med de samme Ammunitionsmagasiner. Saa forlangtes der igjen Bidrag, i 1877 det første, som saa blev bevilget i 1878, 156,000 Kr., og derefter 240,000 Kr., tilsammen 396,000 Kr. til Forstærkning af det nuværende Søfort, og det var til at raade Bod paa det Samme, som vi høre, nu er Tilfældet, Murene vare for tynde. Hovedforbedringen bestod i, at Murene skulde gøres tykkere. Det varede ikke længer end til Aaret efter, i 1880, saa var det galt igjen. Der gik Rygte om, at, naar man kjød med Kanonerne paa disse nye, forstærkede Forter, saa revnede Murene, og disse Rygter syntes at være rigtige. Det blev da anset for nødvendigt at forstærke Murene endnu en Gang, og der begjæredes og bevilgedes da et Beløb af 12,000 Kr. til Reparation. Men saa i 1881—82 viste det sig, at nye Undersøgelser havde ført til det Resultat, at Ammunitionsmagasinerne, igjen de samme Ammunitionsmagasiner, vare ubrugelige, og hele Fortet trængte til gennemgribende Forstærkning, Udvidelse og ny Forskytelse af Murene, og saa forlangtes der et mindre Beløb første Aar og saa næste Aar det samme store Beløb som før. Mærkeligt er det, at, medens man i 1881—82 ikke er kommet videre end til den Erkjendelse, at Murene ere for svage overfor det Skyts, hvormed Fjendens Skibe ere armerede, men at man kan nøies med 7,000 Kr., saa opdager man Aaret efter, at man ikke kan nøies med Mindre end 400,000 Kr. til at forstærke Forterne med. Den høitærede Minister vil dog maaste indrømme, at saadanne vedbarende Reparationer, det ene Aar efter det andet — man forsiikrer: Nu er det godt, og Aaret efter: Nu er det galt igjen — denne Jamlen frem og tilbage, snart 7,000 Kr., snart 400,000 Kr., disse Reparationer gjøre et mærkværdigt Indtryk, og man maa sige sig selv: Himlen fri os for flere Reparationer. Er det Reparationer, saa lad os være fri for dem. Men er det

ikke Reparationer — og det forekommer mig meget sandsynligere — men succesfulde Tilbygninger og Udvidelser, hvorved man faar ombannet Forterne, som bleve bevilgede 1858 og ikke passic mere, til et nyt Led i den Plan, som man ikke kan gennemføre, da siger jeg: Er det noget Nyt, da lad os tage det i Forbindelse med det Nye, forfaste eller bevilge det med det Nye, der skal forfastes eller bevilges, lad os ikke tage det stykkevis og slette paa Forsvarssagen ved Hjælp af Smaaforter og Udvidelser, i Genhold til en Plan, man ikke kjender, og som Ministeriet ikke en Gang selv har Klarhed paa. Derfor er der en saadan Uvillighed mod Forsvarssagen. Regjeringen har ikke selv Tro paa Forsvarssagen; den høie Regjerings Bønner ude i Landet, baade Hankjøn og Hunkjøn, ere meget begejstrede for den; men i selve Regjeringen er der ingen Begejstring for den. Saa sagde den høitærede Minister, at det var aldeles nødvendigt at gjøre Noget, da der kunde ske Stormangreb osv., og han kom tilbage til Udtalelser af mig i Fjor. Jeg henholder mig imidlertid til den høitærede Krigsminister, som førte Bevillingen paa de 6 Kanoner i 1879—80 igjennem; thi han udtalte, at selv om alle Europas Flaader med Undtagelse af den tyrkiske lagde sig her uden for Kjøbenhavn og vilde bombardere os, saa skulde han nok forhindre dem deri. Den Gang troede jeg ikke paa det, men nu tror jeg det. Jeg har i Dag læst Talen igjennem; han har brugt 4 Sider til at overbevise mig og slutter med at sige, at nu tror han nok, at det er lykkedes ham — og nu er det lykkedes! Men hvorfor i al Verden skulde vi saa kjøbe Kanoner, reparere de gamle Forter osv., som ingen Nytte er til? Et Bombardement er jo ikke den eneste Fare, siger Krigsministeren, der er ogsaa Fare for, at mindre Skibe trænge sig ind imellem Forterne. Derpaa har jeg gjort opmærksom i det Foredrag, hvormed jeg indledede 2den Behandling. Jeg tror ikke paa, at nogen Fjende, naar han ganske rolig kan gaa i Land ved Charlottenlund, vil udhætte sig for at blive skudt sønder og sammen af 11 Tommers Kanoner, og det er med stor Glæde, at jeg har set, at „Bort Forsvar“, der saa meget bestjæftiger sig med vort Besætningsvæsen, har taltet mig for disse Udtalelser og anført dem som Noget af det Fornuftigste, der er sagt i militær Henseende her i Landet. — Jeg tilstaar rent ud, at efter den Maade, Regjeringen har taget Sagen paa, er der intet Menneske i Verden, der for Alvor tror, at vi gavne Kjøbenhavns Forsvar i fjerneste Maade ved at bevilge disse 11 Tommers Kanoner. Disse Kanoner have for Næsten